

PODHORSKÝ HLÁSNIK

Mesačník obce Podhorie ročník 9 číslo 4 apríl 2012

Unikaj pred zlom a dobre rob, hľadaj pokoj a usiluj sa oň.

Pokoj vo svete, pokoj v rodine, pokoj v duši – to všetko sú veľké hodnoty. Pokoj je akoby súhrnom všetkých dobier, je túžbou každého srdca, preto sa oplatí oň usilovať.

Dnešná doba je ťažká. Prírodné katastrofy, choroby, zlé vzťahy medzi jednotlivcami, v zamestnaniach, v politike... Mnoho vecí nemôžeme ovplyvniť, ale môžeme zabrániť tomu, aby tieto zlé veci negatívne ovplyvnili nás. Musíme hľadať to, čo nie je také nápadné, čo tak nekričí. Dobro nenarobí veľa kriku. Preto musíme začať od seba: lepšie počúvať, lepšie pozeráť, nedať sa zaujať zlom, všimáť si dobro a krásu okolo nás.

Ak nevidíme dobro okolo seba, začnime ho robiť my! Ak pomôžeme druhému, ešte viac tým pomôžeme sebe. Prinášajme lásku tam, kde je nenávisť, odpustenie tam, kde je hnev. Nebojme sa byť sami sebou, nechcime byť niekým, komu závidíme úspech. Uvedomme si svoje hodnoty a svoje dary, svoju jedinečnosť. Keď získame pokoj v duši, staneme sa jeho šíriteľmi, začne sa meniť nielen náš svet, ale aj svet okolo nás.

Mnohí ľudia sú nositeľmi pokoja, cítime sa pri nich dobre a sú nám často oporou. Kde na to chodia? Ak takých poznáme, určite nám radi odpovedia.

Pôstne putovanie

Duševné i fyzické pookriatie veľa ľudí hľadalo a našlo v chráme prírody počas tohtoročných krížových ciest do sedla Roháč. Nielen ľudia z našej doliny – z Podhoria, Lietavskej Závadky, Lietavy, ale so záujmom prišlo aj veľa ľudí zo Žiliny. Aj iné obce majú vybudované kalvárie, ale takúto lesnú krížovú cestu s hodinovým výstupom a s dva a pol kilometrovou vzdialenosťou nenájdete tak často. Záujemcov neodradili ani náročnejšie podmienky v podobe veľkej nádielky snehu a následne ľadu a cesty, ktorú sa len veľmi ťažko dalo zdolať bez početných pádov. Deťom nerobil problém ani sneh, ani ľad.

Mali z toho zábavu a tešili sa najmä vzájomnej spoločnosti seberovných. Tí, ktorí mali chuť a odvahu /samozrejme muži/, si pridali k nedeliam aj piatkové večerné a nočné putovania s čelovými lampami a baterkami. Možno to teraz, keď sa skončil pôst, nejednému bude chýbať.

SLOVO STAROSTU

V súčasnosti robíme prípravy na rekonštrukciu miestnych komunikácií, robí sa prieskum trhu a tak isto aj na rekonštrukciu obecného rozhlasu, ktorá sa tiež rozbieha. Plánujeme tieto práce vykonať tento mesiac a tiež zrealizovať vybudovanie vodovodnej vetvy ku kultúrnemu domu.

Ďakujem spevokolu Podhorčan, ktorý spríjemnil slávnostné vyhodnotenie našej literárnej súťaže a takto prezentoval našu obec pred účastníkmi súťaže a ich rodinnými príslušníkmi z celého Slovenska a tiež aj hosťami tejto kultúrnej akcie.

Prajem všetkým občanom s príchodom jari veľa nových síl a aj veľa radosti pri jarých prácach v záhradách a na poliach.

KRONIKA

Narodila sa Sofia – Clarisse Turzová. Rodičom srdečne blahoželáme!

ZBER ELEKTROODPADU

Oznamujeme občanom, že sa v dňoch 15.4. až 17.4.2012 v obci uskutoční zber elektroodpadu.. Svoj elektronický odpad môžete doviesť v týchto dňoch k požiarnej zbrojnici Podhorie. Dňa 18.4.2012 sa uskutoční jeho odvoz.

OZ PODHORA

Členovia OZ Podhora na svojom zasadnutí dňa 23.3.2012 schválili stanovky združenia a zvolili predsedu OZ: Ján Marosz, dvoch podpredsedov: Gabriela Barčiaková a Petra Šúplatová, revíziu komisiu: Michal Ruček, Jaroslav Štaffen a Branislav Skladaný. Ďalšie zasadnutie bude 28.4.2012.

OBECNÝ INTERNET

Firma Nelson zavedie do obce internet, stožiar vybuduje do konca mesiaca apríl. Pokrytie obecného úradu a MŠ bude zadarmo, každý občan v Podhorí sa bude môcť zadarmo pripojiť na internet na jednu hodinu denne. Záujemci sa môžu nahlásiť u p. Viliama Masného.

SLÁVNOSTNÉ VYHODNOTENIE III. ročníka LS „ODKAZ KAROLÍNY BRÜSTLEOVEJ“

Dňa 16.3.2012 bolo v kultúrnom dome slávnostné vyhlásenie víťazov. Odborná porota v zložení predsedníčka PhDr. Marta Višňovská, Mgr. Beáta Jarošová a Mgr. Karol Vlčko vyhodnotila literárne práce zaslané do súťaže „Odkaz Karolíny Brüstleovej“ a celú túto aktivitu hodnotili veľmi kladne: „*Veľmi si cením a vážim všetkých, ktorí sa do súťaže zapojili. Vaša bohatá účasť je svedectvom záujmu o našu minulosť, o dielo predkov a o skutočné hodnoty v živote súčasného človeka. I Karolína Brüstleová si zaslúži, aby sme jej meno, činnosť a význam pre Podhorie pripomínali žijúcim potomkom, potomkom jej žiakov. Veľká vďaka patrí organizátorom i účastníkom súťaže. Som presvedčená, že jej existencia má svoj zmysel a opodstatnenie.*“ /predsedníčka poroty/

Celkom bolo do súťaže prihlásených 55 prác. V prvej kategórii 32 prác, v druhej kategórii bolo 7 a v tretej bolo 16 prác. Porota ocenila práce nasledovných autorov:

V I. kategórii získala 1. miesto: Jasmína Jakalová, Otrhánky, 2. miesto: Jana Makuková, Lietavská Lúčka, 3. miesto: Rebeka Bitušiaková, Lietavská Lúčka, Čestné uznanie: Michaela Barčiaková, Lietava.

V II. kategórii 1. miesto: Kristína Ištvanová, Predná Hora, 2. miesto: Agáta Masná, Podhorie, Čestné uznanie: Natália Kuzmová, Moldava nad Bodvou

V III. kategórii 1. miesto za poéziu získala Terézia Šmidová, Žilina, ČU Elena Ištvanová, Predná Hora

V III. kategórii 1. miesto za prózu dostal Ing. Jozef Páleník, Svinná, 3. miesto Jana Rácová, Bolešov a čestné uznanie Božená Straňáková, Dubnica nad Váhom

Na slávnosti sa zúčastnila zástupkyňa KKS pani Kollárová, Mons. Stanislav Belák, pán kaplán Daniel Šedík, pani učiteľky Surovčíková, Chodelková, Koššová, Gašpieriková a Botošová.

Víťazka I. kategórie Jasmína Jakalová položila k pamätnej tabuli učiteľky Karolíny kyticu kvetov. Na slávnosti vystúpil súbor Podhorčan.

Nové dievča

Dnešné školy navštevuje veľa detí. Tieto deti majú úplne iné záujmy, zvyky a samotný charakter ako v časoch, keď chodili do školy naše mamy, prípadne babičky. Oblečenie sa kupuje v značkových obchodoch, samozrejme – ak chcete byť „trendy“... Dnes deti zaujíma, kto má lepšie tenisky od Nike, či Adidas. Dnes je to obchod New Yorker alebo C&A. Dieťa je „coolové“ vtedy, keď príde do školy na drahom aute BMW a tí, ktorí prídu na dedinskom spojovom autobuse alebo autobuse mestskej dopravy sa dávajú stranou ako keď lúpete búrské oriešky. Bohatí sú tá jedlá časť a škrupiny tá druhá.

I keď v škole podľa mňa predsa nie je dôležité to, či nakupuješ v tom alebo onom obchode, či prídeš na tom alebo onom dopravnom prostriedku. Dôležité sú vedomosti, správanie a prípadne aj talent, ktorý sa nedá kúpiť v žiadnom značkovom obchode.

Môj príbeh je o jednej z množstva takýchto škôl. Pribudlo tam nové dievča. Známy mala výborné, správanie tiež a veľký kus hudobného talentu jej vôbec nechýbal. Jej meno bolo Zuzana. Ako nová sa medzi deťmi trochu hanbila a ostýchala. Nemala s nimi vôbec nič spoločné....

Nekráčala po chodbách školy s nosom hore, nepredvádzala sa pred vyučujúcimi a svojim skromným výzorom sa od spolužiakov odlišovala asi najviac. Nosila oblečenie zo Secondhandu a občas aj po svojom staršom bratovi. Vlasy mala kučeravé, neposlušne strapaté a vždy zopnuté do belasej vlasovej gumičky.

Keď uvideli prvýkrát Zuzku vojsť do ich triedy, zhrozili sa a opovrhujúco, škodoradostne sa pochechtávali. Spoločne si hovorili a ukazovali na ňu: „My máme v triede nového chlapca?“ Zuzka hneď vedela, že slovné narážky patria jej. Snažila sa ich vôbec si nevšimáť. Učila sa ako najlepšie vedela a držala sa pravidla – nie je predsa najdôležitejšie byť krásna, ale mať rozum!

Vodkyne triedy Dagmara, Alica, Petra a Simona hneď vycítili bezbrannú a bojazlivú povahu Zuzky a využili to. Spoločne sa jej posmievali: „Zuzisko, ty jedno chlapčisko! Zo sekáča veci máš a pekná nikdy nebývaš!...“

Takto a všelijako inak na chúďa Zuzku útočili a posmievali sa jej. Ale ona, hoci sa usmievala a vždy nad nimi iba hodila rukou, v hĺbke svojho srdca cítila smútok a potupu.

Prešli asi tri mesiace a Zuzku, zvyknutú na neustále ponížovanie pred ostatnými spolužiakmi prestali tieto urážky baviť. Občas si potajomky osamote pre to aj poplakala.

„Zuza, urob mi láskavosť a už aj zmizni z mojej stoličky! Ako si to dovoľuješ na nej sedieť?! Ešte sa nakazím nejakou chorobou, ktorú v sebe ukrývaš!“ skríkla jedno ráno pred vyučovaním Dagmara gániac pri tom na Zuzku. Práve boli v triede zidení všetci spolužiaci a divo sa začali na vtipe o Zuzke smiať. Ona sa len zdvihla, no vzápätí si opäť sadla späť na stoličku. Keď to Dagmara zbadala, išlo ju od hnevu roztrhnúť a skoro sa po nej vrhla. Práve sa nadýchla z plných pľúc, pripravená zaútočiť na Zuzku. Ale tá ju nečakane predbehla: „Čo urobíš, ak nepôjdem preč?“ povedala so sebaistotou „Nemôžeš mi predsa prikázať, čo mám robiť a čo nie! Ja si budem robiť, čo sa mi zachce... Ty si myslíš, že len preto, že je tvoja mama učiteľka, si niečo viac, než všetci ostatní? Poviem ti novinku. Možno nemám najnovší model tenisiek alebo trička, možno sa nevozím na drahom aute, ale...“

/príbeh pokračuje – Zuzana nabrala odvalu a postavila sa proti šikanovaniu, spolužiačky sa jej ospravedlnili a nakoniec sa stala v triede obľúbenou./

/Úryvok z práce Jasmíny Jakalovej, 1. miesto v I. kategórii/

OBYVATELIA PODHORIA V ROKU 1938

V roku 1938 bolo v I. Československej republike sčítanie ľudu. V Podhorí boli sčítacími komisármi učitelia Aladár Ďurčanský a Helena Ďurčanská. V obci bolo v tom roku 69 domov a 531 obyvateľov.

Popisné číslo 1 patrilo domu, ktorý stojí ešte aj dnes, ale je opustený, a je na konci podhorského chotára neďaleko Lietavy, na mieste, kde sa stretajú dva potoky, ktoré oddeľujú

podhorský chotár od lietavského. Býval v ňom František Chládek /1895/ s manželkou Žofiou, rodenou Zábojníkovou /1890/ a šiestimi deťmi: Paulína /1919/, Johana /1921/, Rudolf /1923/, Emília /1926/, Jozef (1930/ a Mária /1933/. Dom ešte nedávno vyzeral ako v rozprávke, najmä na jar, keď bol rozkvitnutý nádherne voňajúci orgován. Na svahu vedľa domu bolo niekoľko úľov a pred

domom pri ceste studňa s ručným čerpadlom – pumpou. Drevený domček bol svedectvom života v prvej polovici 20. storočia. Posledný majiteľ už v ňom nebýval, používal ho len ako víkendovú chalupu.

Starí ľudia si z rozprávania svojich predkov pamätajú, že v týchto miestach bol voľakedy mlyn a mlynár tam mal dom, ktorého dnes už niet. Bola tam mlynica, mlynské koleso, na ktoré padala voda. Bolo to už veľmi dávno, ale dodnes sa toto miesto volá „Nademlýnom“. Vody bolo veľa a bola čistá. Chlapci si pri pasení kráv vyhrnuli nohavice, chytali v potoku ryby a raky a piekli ich na žeravej pahrebe. Mali zábavu i obed.

Mlynár vraj však nemal veľa roboty a iba mlynom rodinu neuživil. Chodil preto aj po drôtovej. Jeho žena zostala doma s piatimi deťmi sama. Raz večer jej ktosi klopal a skoro s plačom prosil, aby ho dnu pustila. Tvár mal zakrytú a z rukávov mu voda kvapkala. Žena sa naľakala, lebo bola presvedčená, že to bol vodník. Do rána už nezaspala, svätenou vodou sa pokropila a pri zapálenej sviečke sa modlila, aby od nej zlé odišlo.

Ponad potok, ktorý oddeľoval Podhorie od Lietavy, bol vybudovaný most, ktorý v roku 1919 pri veľkej búrke zobrala voda. Okresný úrad vyslal 26 českých vojakov, aby postavili nový most. Vojaci boli ubytovaní v škole. Táto udalosť je opísaná v školskej kronike.

Ponad Chládkov dom viedla prvá podhorská cesta, dnes sa spomína ako stará cesta po Drahách. V archívnych záznamoch sa spomína v roku 1924, kedy na „vicinálnu“ /bočnú, vedľajšiu/ cestu z Lietavskej Lúčky do Podhoria prispievali gazdovia z Podhoria i Lietavy. Každý gazda mal vymeraný poplatok podľa počtu holbí, ktoré vlastnil. /Holba bola stará objemová miera na tekutiny a sypaniny, v tomto prípade to bola prepočítaná jednotka podľa výmery pôdy. / Po starodražnej ceste chodili vozy, neskôr autá, ba aj autobus, na ktorý sa skôr narodení pamätajú pod názvom „koníča“. Bol to autobus vpredu s „nosom“, kde bol uložený motor. Neraz museli ľudia z neho vystúpiť a hore dražnou cestou ho potlačiť, aby vyšiel. V zime zase s lopatami najskôr odhádzať sneh...

Stará cesta viedla k ďalším domom v obci, ktoré boli od prvého vzdialené asi 1,5 km. Na začiatku dediny boli domy Gregušov, Masných - Doblejov a Koššov dom.